

**WOJEWODA
ZACHODNIOPOMORSKI**

NK-4.4131.187.2012.WE

Szczecin, dnia 24 maja 2012 r.

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591; zm.: z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 80, poz. 717 i Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055, Nr 116, poz. 1203 i Nr 167, poz. 1759, z 2005 r. Nr 172, poz. 1441, Nr 175, poz. 1457 oraz z 2006 r. Nr 17, poz. 128, Nr 175 poz. 1457, Nr 181, poz. 1337, z 2007 r. Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974, Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 180, poz. 1111, Nr 223, poz. 1458, z 2009 r. Nr 52, poz. 420, Nr 157, poz. 1241, z 2010 r. Nr 28, poz. 142, Nr 28, poz. 146, Nr 106, poz. 675, Nr 40, poz. 230 z 2011 r. Nr 21, poz. 113, Nr 117, poz. 679, Nr 134, poz. 777, Nr 217, poz. 1281),

stwierdzam nieważność

§ 6 ust. 5 pkt 10 uchwały Nr XVIII/523/12 Rady Miasta Szczecin z dnia 23 kwietnia 2012 r. w sprawie Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Śródmieście Północ – Ofiar Oświęcimia” w Szczecinie.

Uzasadnienie

W dniu 23 kwietnia 2012 r. Rada Miasta Szczecin podjęła uchwałę Nr XVIII/523/12 w sprawie Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Śródmieście Północ – Ofiar Oświęcimia” w Szczecinie.

W toku postępowania nadzorczego organ nadzoru stwierdził, iż § 6 ust. 5 pkt 10 uchwały w stopniu istotnym narusza obowiązujący porządek prawny.

Jako materialno-prawną podstawę podjęcia przedmiotowego aktu Rada przywołała art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.), zgodnie z którym *plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały.*

Z cyt. unormowania wynika, iż organ stanowiący gminy jest prawnie umocowany do podjęcia uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania gminy. Podjęcie tego aktu powinno jednakże być poprzedzone określonymi w nim rozstrzygnięciami o charakterze

wstępnym, a mianowicie projekt miejscowego planu powinien być zgodny z ustaleniami studium, rada gminy powinna podjąć decyzję w sprawie uwag, które nie zostały uwzględnione na etapie prac nad projektem, ponadto uchwalając plan rada winna rozstrzygnąć jednocześnie kwestie sposobu realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy oraz zasad ich finansowania.

W tym miejscu wskazania wymaga przepis art. 15 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w którym prawodawca wyliczył enumeratywnie obligatoryjne elementy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wymieniając w punkcie 1 cyt. regulacji *przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania*. Z treści omawianego przepisu nie wynikają żadne ograniczenia (względnie zakazy) co do określenia rodzaju przeznaczenia terenu - należy to do wyłącznej kompetencji organu stanowiącego gminy. Jednakże przeznaczenie terenu winno być określone w sposób jednoznaczny.

Rada Miasta Szczecin w § 6 ust. 5 pkt 10 uchwały Nr XVIII/523/12 postanowiła, że *oprócz przebiegów ścieżek rowerowych wskazanych na rysunku planu dopuszcza się prowadzenie ścieżek rowerowych w granicach innych terenów elementarnych*. Tym samym, przeznaczenie tychże terenów pozostało niedookreślone i budzi zasadnicze wątpliwości co do kluczowych kwestii regulowanych planem miejscowym. Skoro zatem kwestionowany przepis uchwały Rady Miasta Szczecin nie spełnia obowiązkowych wymogów określenia przeznaczenia terenów oraz linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu lub o różnych zasadach zagospodarowania, to bezspornie jest on sprzeczny z art. 15 ust. 2 ustawy. Z treści tego przepisu wynikają bowiem dwie normy: obowiązek ustalenia przejrzystego, niebudzącego wątpliwości przeznaczenia terenu i obowiązek dokonania tego w akcie prawnym jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Powyższe znajduje również potwierdzenie w § 3 pkt 4 rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), w którym Minister postanowił, że projekt tekstu planu miejscowego powinien zawierać ustalenia, o których mowa w art. 15 ust. 2 i 3 ustawy, czyli między innymi, określenie przeznaczenia terenów w sposób jednoznaczny wraz z liniami rozgraniczającymi te tereny.

Kwestionowanym przepisem § 6 ust. 5 pkt 10 uchwały Nr XVIII/523/12 Rada Miasta Szczecin wprowadziła możliwość zmiany obowiązującego ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jakim jest ustalone przeznaczenie poszczególnych terenów objętych planem, poprzez prowadzenie ścieżek rowerowych w granicach terenów elementarnych, w sposób pomijający tryb przewidziany w art. 17 ustawy planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W konsekwencji wyznaczenie na terenach o ustalonym przeznaczeniu dodatkowych ścieżek rowerowych, w planie nieprzewidzianych, może powodować naruszenie prawa własności niezgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a zatem wbrew woli ustawodawcy, bowiem dokonane zostać może w innym trybie niż uchwała i przez inny organ niż rada gminy. Tymczasem określanie obligatoryjnych elementów planu (w tym przeznaczenia objętych nim terenów) należy do wyłącznej właściwości rady gminy, która uchwała miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego następuje ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu. Taka funkcja planu powoduje jednocześnie, że za pomocą linii rozgraniczających należy rozdzielić na rysunku planu tereny, dla których na tym planie przewiduje się określone, zazwyczaj różne

przeznaczenie, a zatem także różne ustalenia. Natomiast poprzez wprowadzenie w planie możliwość ujęcia określonego obszaru w sposób nieprzewidziany procedurą określoną w art. 17 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, Rada Miasta Szczecin dopuściła, w sposób nieuzasadniony, przesunięcie granic terenów o różnym przeznaczeniu, uniemożliwiając równocześnie ustalenie, jakie faktyczne przeznaczenie ma dany teren (lub jego część), a tym samym ustalenia na nim obowiązujące.

Jednocześnie, w rozpatrywanej sprawie wskazać należy, że zgodnie z art. 27 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego zmienia się w takim samym trybie, jakim został on uchwalony i przede wszystkim przez organ uprawniony do ustalenia takiego przeznaczenia (tu: Radę Miasta Szczecin). Tymczasem dopuszczenie możliwości wydzielenia obszarów o ustalonym w planie przeznaczeniu innych terenów, w innym niż wymaga tego ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym trybie powoduje, że dowolny podmiot, w niesprecyzowany sposób i w nieokreślonej formie może dokonać zmiany przeznaczenia terenu i jego ustaleń. W ramach uprawnień wynikających z art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1, art. 14, art. 17 i art. 20 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym, gmina ustala przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu położonego na jej obszarze. Działając w ramach posiadanych kompetencji i przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, gmina nie może jednak dowolnie określać zasad postępowania przy uchwalaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jak i wprowadzaniu do niego zmian.

W świetle powyższych rozważań nie budzi wątpliwości, że stwierdzenie nieważności § 6 ust. 5 pkt 10 uchwały Nr XVIII/523/12 Rady Miasta Szczecin z dnia 23 kwietnia 2012 r. w sprawie *Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Śródmieście Północ – Ofiar Oświęcimia” w Szczecinie*, jest konieczne i uzasadnione.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie. Skargę wnosi się do Sądu za pośrednictwem Wojewody Zachodniopomorskiego w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

w.z. WOJEWODY ZACHODNIOPOMORSKIEGO
Ryszard Mićko
WICEWOJEWODA

Otrzymuje:

- Rada Miasta Szczecin,
- aa.